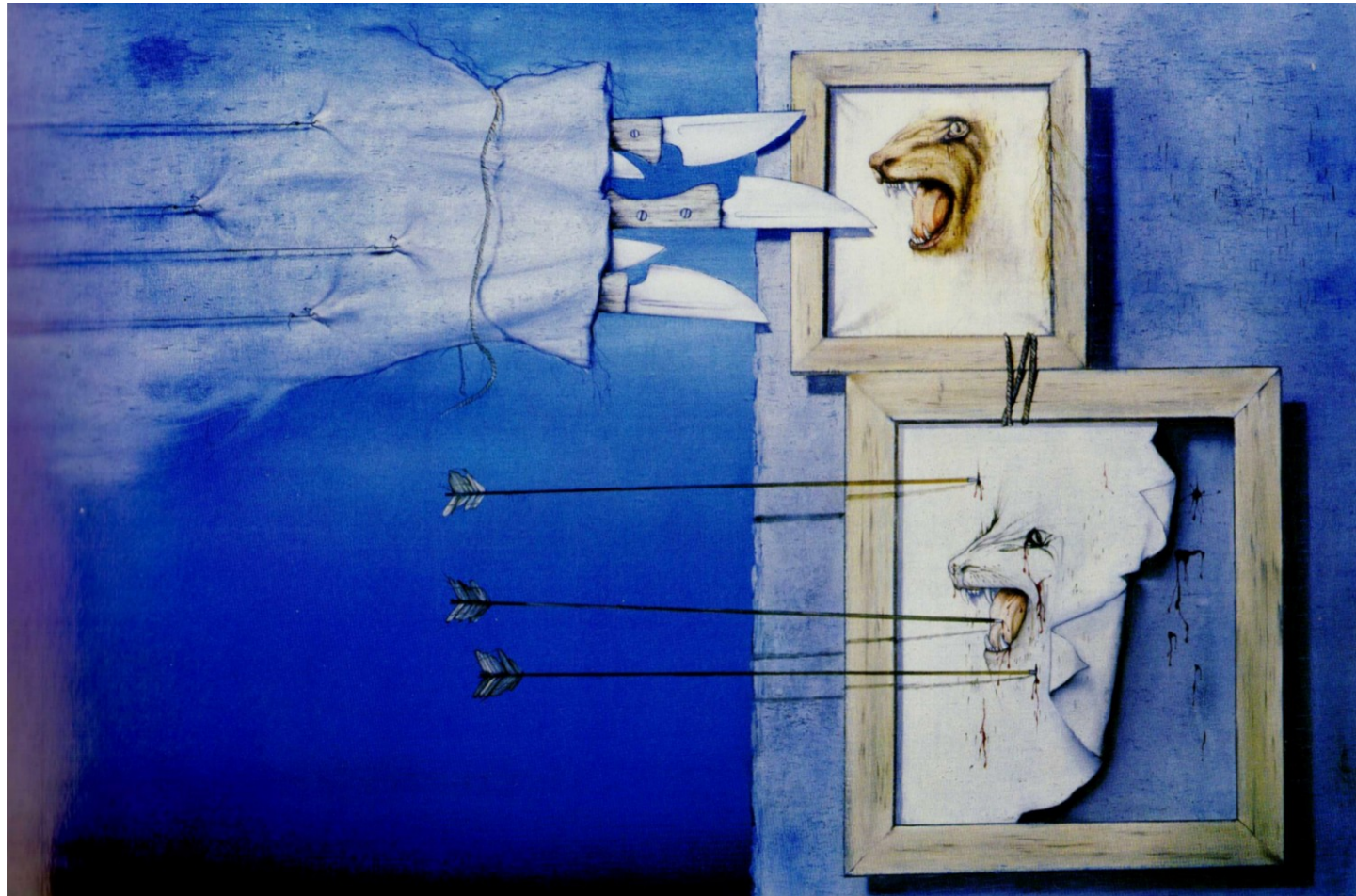

Umělci a teoretici v 50. letech

Výtvarné umění a literatura

Mikuláš Medek (1926-1974)
Jaro 51, 1951 (předchozí snímek)
Hlava, která spí imperialistický spánek, 1953

Pavel Brázda (nar. 1926)

Jeden poroučí a druhý poslouchá, z cyklu Válka proti lidem
1956-1958

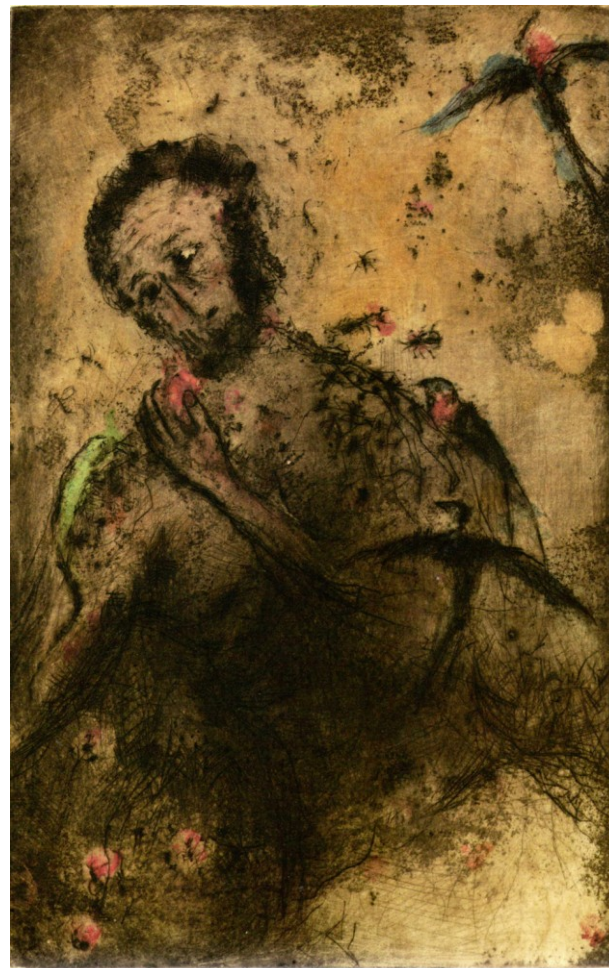
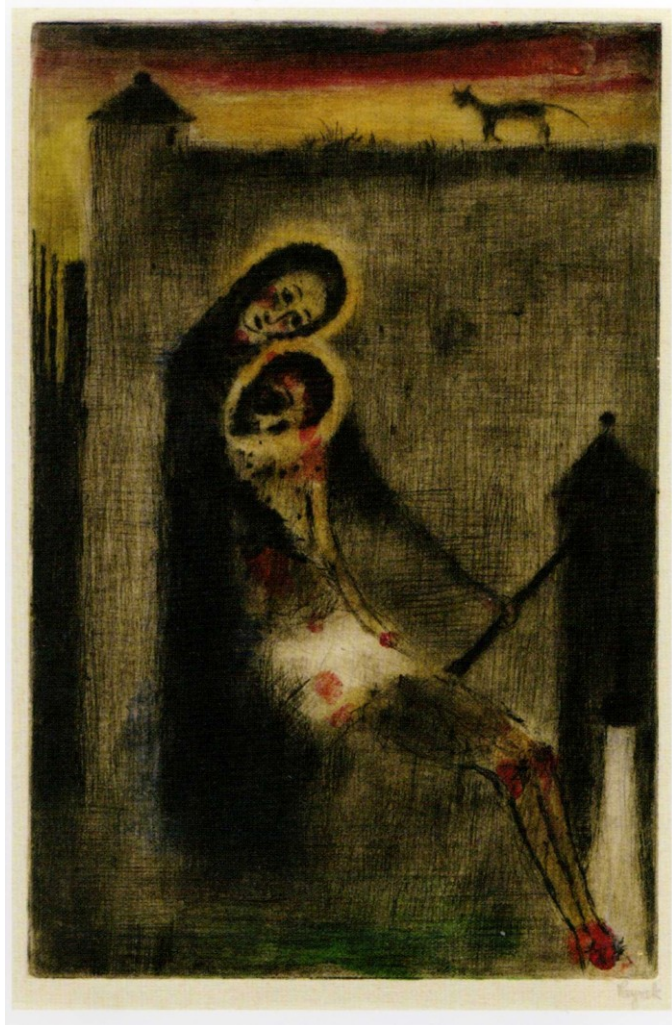
Pavel Brázda, Hrdina před popravou (z téhož cyklu)
Věra Nováková (nar. 1928), Jonáš ve velrybě, 1955

Bohuslav Reynek (1892-1971)

Pieta u studny, 1949

Job s vlaštovkami, 1952

Umělecké svazy

- Ústřední svaz československých výtvarných umělců (r. 1953 měl 3.307 členů, z toho 460 na Slovensku, 1.038 z nich bylo členy nebo kandidáty KSČ). Dále se dělil na Svaz malířů, sochařů a grafiků, Svaz architektů a Svaz průmyslových výtvarníků. Na půdě svazu zakládány od r. 1957 tvůrčí skupiny: Máj, Trasa, M 58, UB 12, Brno 57, M-Brno, Parabola, Profil 58 aj.
R. 1956 namísto ústř. svazu ustaveny Svaz československých architektů a Svaz čsl. výtvarných umělců.
- Svaz československých spisovatelů (1953 měl 424 členů, Slovensko 130, KSČ 244)
- Svaz československých skladatelů (1953 měl 585 členů, Slovensko 119, KSČ 188)

Zdroje: Jiří Knapík, *V zajatí moci*. Praha 2006, s. 318. Vojtěch Lahoda, Máj 57, Trasa a obroda modernismu. In: *DČVU VI*, s. 79.

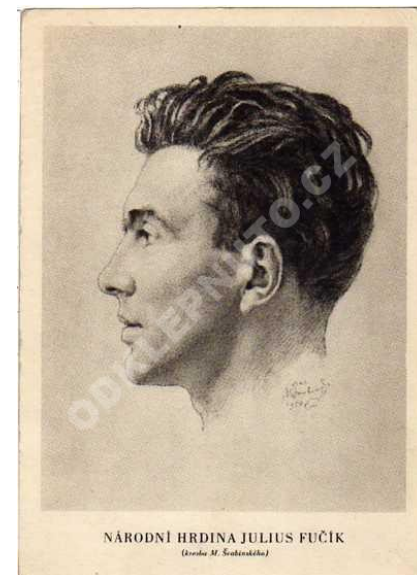
Zámek Dobříš sloužil od r. 1945 jako „domov spisovatelů“.

Jan Drda, předseda Svazu československých spisovatelů v l. 1949-1956, zemřel na Dobříši r. 1970.

Oficiální výtvarné umění

Karel Svoboda (návrh úpravy), Olomoucký orloj, 1947-1955

Max Švabinský, Julius Fučík, 1950

191/
Ministr školství a kultury
Václav Kahuda předává
Karlu Svobodě
titul národního umělce
1961

Umělci a teoretici ve vězení

- Katoličtí básníci a spisovatelé: Ladislav Jehlička, Zdeněk Kalista (historik a básník), Josef Kostohryz (1952 odsouzen na doživotí, propuštěn 1964), Josef Palivec, Dominik Pecka, Václav Renč, Zdeněk Rotrekl, Nina Svobodová (vězněna 1949-1960, 1961-1967), Jan Zahradníček
- Katoličtí kritici a nakladatelé: Bedřich Fučík, Ladislav Kuncíř, Růžena Vacková (teoretička, vězněna 1952-1967), teoretik Josef Zvěřina
- Spisovatelé „ruralisté“ katolické orientace: Josef Knap, František Křelina, Václav Prokůpek (vězněn 1952-1964)
- Spisovatel Jiří Mucha
- Někdejší komunistický funkcionář a pozdější spisovatel Artur London
- Pozdější spisovatelé: Jiří Hejda, Karel Pecka, Ota Rambousek (vězněn 1949-1964), Jiří Stránský
- Sochař Jaroslav Šlezinger
- Architekt Bedřich Rozehnal
- Krátkodobě věznění: Václav Černý, Jiří Kolář, Edvard Valenta

Růžena VACKOVÁ
1901 - 1982

účastnice II. a III. odboje

Nositelka Řádu T.G.Masaryka In memoriam

Za nacistické okupace odsouzena k trestu smrti. V únoru 1948 se účastnila protestního pochodu na Hrad. V únoru 1952 zatčena a odsouzena na 22 let do žaláře. Až po 15 ti letech věznění v roce 1967 propuštěna na svobodu. V létě roku 1967 rehabilitována v plném rozsahu, po dvou letech, byla rehabilitace opět zrušena. V lednu roku 1977 podepsala mezi prvními Chartu 77. Ve vězeňských podmínkách přednášela spolupří-
cím ženám o historii umění. "Vězeňské přednášky" jsou jejím dílem. Byly zaznamenány i ukrývány Dagmar Skálovou, spoluvězenkyní, " Muklyni " .

Co zpíval kos zatčenému

Jakým jak vyjádřiti tvůj jásot,
zvěstovateli rozbřesků, jenž sis vybral
tuto ulici, tento dům naproti mému oknu,
jež kalně mžourá
napodobujíc den a noc.

Zní kloakové povrkávání harmonik.
Zní vřískot činžáků, jež plivají chodce a zas je lížou.
Ale jen ty, tvůj chvalozpěv započatý už v ráji
proniká tmou, jež drtí mne
k podobě červa leda,
ten chuchvalec žalu, chrchel z úst Molochových.

A zatímco venku s hedvábnou vláčností
přelévají se vlny trav, réva kvete,
a zatímco proud modliteb k nebesům stoupá
a u přátel smutno, kam zmizel jsem,
ty říkáš mi, že je radost, jež nepřestává.
A já slzami zalit zas oddychuji, díky vzdávám.
Díky vzdávám vzpomínaje děťátek očí tak nezáludných
v psí potměšilosti špehýrek
a dveří bez kliky.

Pohrávají si se mnou jako kočka s myší.

Sbohem, má ženo, a sbohem, vy doma.

Je radost, je radost, je radost

i tady dole, kde žal světa dno má.

I mezi tím smutným nábytkem vězeňským
ze dřeva getsemanského.

Jan Zahradníček (1905-1960) básně z vězení – sbírky *Dům strach* a *Čtyři léta*

úvodní báseň sbírky *Dům strach*

Další fotomontáž ze Zpravodajství z komunistického Československa, Světozor, č. 13 z r. 1937; živnostníci povinně oslavují vůdce Gottwalda „vkusnou“ výzdobou výloh svých krámků. Tyto „legrácky“ bývalého spolustranika si Gottwald nepochybně neopomenul poznamenat do seznamu prohřešků, které se nepromíjejí (zdroj: Národní knihovna)

Záviš Kalandra (1902-1950) historik, teoretik umění surrealistické orientace

popraven 1950 v rámci
procesu s Dr. Miladou
Horákovou

Vrcholná „mystifikace“ Z. Kalandry z aprílového Světozoru č. 13 z roku 1937. Autor (v pravém rohu na židli) je vyslýchán GPU (dobový název pro sovětskou bezpečnostní policií) a přiznává se, že zavraždil Přemysla Otakara na Moravském poli. Z. Kalandra způsobem sobě vlastním předpovídá svůj osud (zdroj: Národní knihovna)

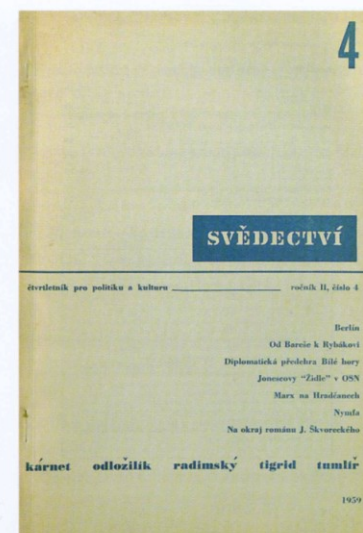
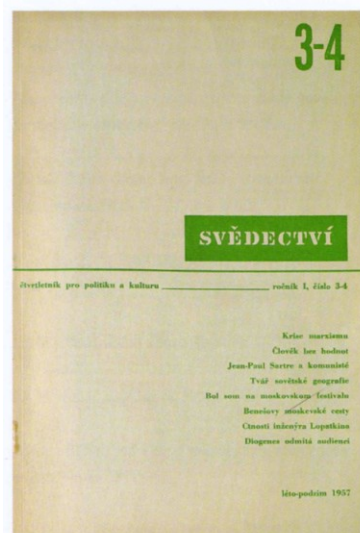
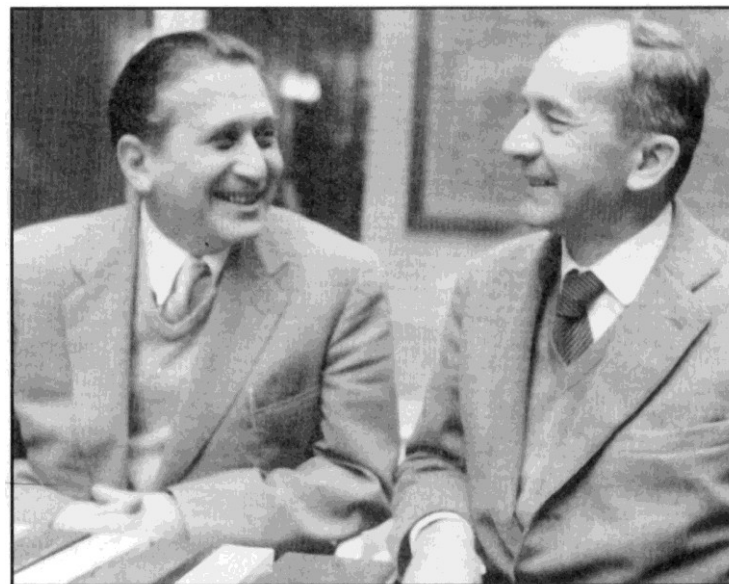

Pata naší čacké GPU, rozšlápla hnízdo jedovatých zmiji! Je konec řádění hnusných plazů! Trockasti-teroristi-nihilisti jsou usvědčeni! Zvrhlik, jemuž byl cizí jakýkoli vřelý cit k vlasti, bandita Závěš Kalandra se doznal! Pod tíhou usvědčujícího materiálu, mezi nímž nechyběl ani dokumentární obraz jeho bestiálního zločinu, a v atmosféře pravdy, v níž nyní svobodně dýšeme, se shrouceně doznal k tomu, že zavraždil Přemysla Otakara II. na Moravském poli! Stál v čele vertikálního centra, jež spolupracovalo s Milotou z Dědic, aby odtrhlo alpské země od koruny české! Nejvyšší prokurátor předloží veřejnému soudu obšírný text rozsudku!

Umělci a teoretici v poúnorovém exilu

- Básníci a spisovatelé: Ivan Blatný, Jan Čep, Egon Hostovský, Pavel Javor, Ivan Jelínek, Jiří Kovtun, František Listopad
- Spisovatelka a teoretička Milada Součková
- Novináři a redaktoři: Ivo Ducháček (alias Martin Čermák), Julius Firt, Ferdinand Peroutka (též spisovatel), Pavel Tigrid (řídil čsp. *Svědectví*, od 1956), Karel Vrána
- Esejisté: Petr Den, Jindřich Středa
- Herec a dramatik Jiří Voskovec
- Literární teoretici: Petr Demetz, Antonín Kratochvíl, Ladislav Matějka, René Wellek
- Historik umění a estetik František Kovárna
- Designéři: Antonín Heythum, Jiří Sádek, Ladislav Sutnar
- Kreslíř Miroslav Šašek
- Malíři a výtvarníci: Jindřich Heisler, Josef Šíma, Toyen, Franta (Fr. Mertl)
- Grafická Gertruda Gruberová-Goepfertová
- Sochař František Vladimír Foit
- Architekti: Jaromír Krejcar, Jan Hird Pokorný, František Stalmach, Ernst Wiesner

Egon Hostovský a Jan Čep v Paříži r. 1956
Obálky *Svědectví* z 50. let, návrh L. Sutnar, 1956

Umělci s omezenou možností prezentace svých prací a v „podzemí“, mimo oficiální platformu

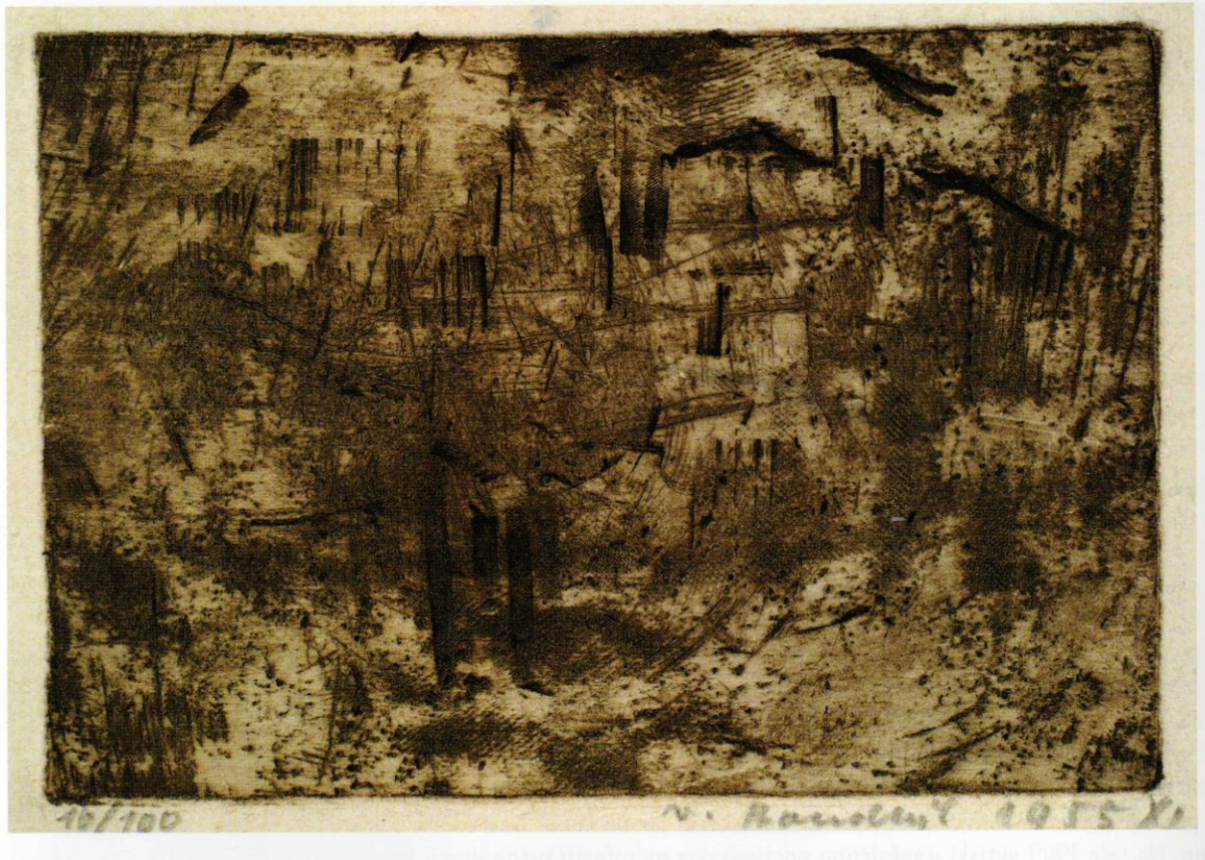

Kolářův stůl v kavárně Slavia v 50. letech
Zleva: Kamil Lhoták se synem, Josef Čermák, Josef Hiršal
a Jiří Kolář

Vladimír Boudník

Vladimír Boudník (1924-1968)

Aktivní grafika, 1955

„Boudník se v padesátých letech stal patrně jediným nezávislým umělcem, který z vlastní vůle našel skutečnou inspiraci v továrním prostředí – ovšem zcela odlišnou od představ ideologů socialistického realismu.“
(Lenka Bydžovská, Surrealismus, existencialismus, explozionalismus, in: *DČVU V*, s. 387n., zde s. 407.)

Umělci a teoretici v obtížích doby (1)

- **Josef Váchal** (1884-1969), grafik, malíř a spisovatel
„Třebaže se po celý život jako anarchista a romantik pohyboval na okraji oficiálního uměleckého světa, kterým pohrdal, vítězství koncepce socialistického realismu jej odsunulo zcela mimo soudobé umělecké dění. Trpěl materiálním nedostatkem a byl odkázán na pomoc přátel, nadále se však věnoval výtvarné a literární práci. 1954 připravil v Jičíně výstavu ke svým sedmdesátinám. 1957 byla ze statku, kde Váchal žil, vybudována strojní a traktorová stanice. 1958 se stal členem Svazu výtvarných umělců (Anna Macková /družka/ bez Váchalova vědomí podepsala přihlášku). Jeho dílo bylo doceněno teprve v polovině 60. let /.../ 1969 – pět dní před smrtí – byl jmenován zasloužilým umělcem.“ (Slovník české literatury po roce 1945, on-line: www.slovníkceskeliteratury.cz)
- **František Lydie Gahura** (1891-1958), architekt a sochař
Hlavní tvůrce Baťova Zlína, spolu s Vladimírem Karfíkem (1901-1996). V důsledku komunistického boje proti tzv. batismu oba museli r. 1946 ze Zlína odejít. Gahura se nadále věnoval pouze teorii – jako výzkumný pracovník Ústavu architektury a územního plánování v Brně. Karfík se stal profesorem fakulty architektury SVŠT v Bratislavě a r. 1956 dostal Státní cenu.
- **Bohuslav Reynek** (1892-1971), básník a grafik
Jeho statek v Petrkově byl r. 1949 zestátněn. V obytné části mohl s rodinou nadále bydlet, ale byl zaměstnán jako zemědělský dělník. V 50. letech nemohl publikovat, ani vystavovat – s výjimkou Grenoblu (odkud pocházela jeho manželka Suzanne Renaud), kam ale nesměl jet. V 60. letech se situace změnila, jeho dílo se postupně stávalo středem zájmu.
- **Karel Teige** (1900-1951), teoretik a výtvarník
Po r. 1948 nesměl publikovat (pouze ineditně), byl odsuzován jako „úpadkový estét“ (J. Honzl), jiní psali o „teigovštině – trockistické agentuře v naší kultuře“. Tím se připravovala půda pro jeho zatčení. Udržoval kontakty s novou generací surrealistů (V. Effenberger, K. Hynek, M. Medek aj.). Zemřel na srdeční infarkt.

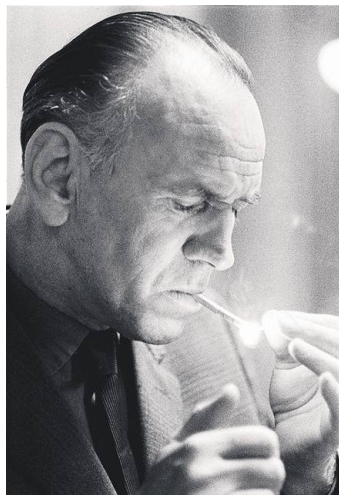
Bohuslav Reynek
se svým stádem v
Petrkově asi v r.
1960. Foto:
Daniel Reynek.

Umělci a teoretici v obtížích doby (2)

- **Jaroslav Seifert** (1901-1986), básník
V r. 1949 zanechal novinářské činnosti, nadále se věnoval pouze literatuře. V 50. letech se zaměřil na historické a pražské náměty a na literaturu pro děti. Na 2. sjezdu Svazu čs. spisovatelů r. 1956 kritizoval dosavadní kulturní politiku, zastal se i vězněných literátů. Na konci 60. let stanul v čele svazové komise usilující o jejich rehabilitaci. Paměti: *Všechny krásy světa*.
- **Václav Černý** (1905-1987), literární historik
Od podzimu 1945 profesor srovnávací a obecné literatury na FF UK. R. 1950 mu bylo zakázáno učit o rok později byla zrušena katedra komparatistiky. Přešel do Ústavu lidové písně. V l. 1952-1953 strávil několik měsíců ve vyšetřovací vazbě kvůli obvinění z protistátní činnosti, osvobozen pro nedostatek důkazů. Od r. 1954 činný v Kabinetu pro moderní filologii ČSAV, ale s omezenou možností působení. Jeho reflexe doby: *Paměti 3, 1945-1972*.
- **Vladimír Holan** (1905-1980), básník
Po II. světové válce vystoupil z katolické církve a vstoupil do KSČ. Básnický oslavil osvoboditele (*Díky Sovětskému svazu* aj.). R. 1950 se vrátil do církve a členství v KSČ mu bylo zrušeno. V l. 1948-1968 bydlel v tzv. Dobrovského vile na Kampě (s J. Werichem). V 50. letech téměř nevycházel z domu, žil v chudobě, publikovat mu bylo umožněno až od r. 1963. R. 1968 byl jmenován národním umělcem.
- **Jan Dokulil** (1910-1974), básník
Katolický kněz, příbuzný Jana Zahradníčka. Z obav před zatčením se od r. 1950 sedm let skrýval na různých místech, m.j. v lesích. R. 1957 zatčen a uvězněn až do r. 1965. R. 1967 soudně rehabilitován. Knižní publikace ve 30.-40. letech a pak až z pozůstalosti po r. 1989.
- **Jiří Kolář** (1914-2002), básník a výtvarník
R. 1950 byl propuštěn ze zaměstnání a od té doby se věnoval výhradně své tvorbě. R. 1952 byl zatčen kvůli rukopisnému textu *Rod Genorův* a 9 měsíců vězněn. Od r. 1957 mohl opět (selektivně) publikovat. Jeho reflexe doby: prózy a básně *Roky ve dnech*, *Očitý svědek*, *Prométheova játra*, *Přestupný rok*, *Vršovický Ezop* aj.

František Hrubín a Jaroslav Seifert na II. sjezdu Svazu československých spisovatelů, 1956

Hrubín o české poesii po r. 1948: "*Octla se tam nikoli v podobě labutě, ale jako šťvaná uříčená laň; nikde nebylo stezek ani houští, krev rozprouděná šťvanicí netuhla, led se nerozpouštěl a poezie čelila zběsilé netečnosti ledového dogmatu.*"

Seifert: "*Smlčí-li pravdu kdokoliv jiný, může to být taktický manévr. Smlčí-li pravdu spisovatel, lže.*" Vyzval k solidaritě s vězněnými a pronásledovanými literáty.

Básníci Jan Čarek, Jaroslav Bednář
a Jaroslav Seifert (foto Viktor Radnický)

Literární noviny 5, 1956, č. 18, s. 9

Zahájení II. sjezdu 22. 4. 1956, v první řadě zleva sedí ministr školství František Kahuda, ministr Zdeněk Nejedlý, náměstek předsedy vlády Václav Kopecký, prezident Antonín Zápotocký, člen ÚV KSČ Jiří Hendrych a ministr kultury Ladislav Štoll (foto Leoš Nebor)

ČTK

Umělci a teoretici v obtížích doby (3)

- **Ladislav Dvořák** (1920-1983), básník a spisovatel
Od r. 1945 studoval bohemistiku a historii na FF UK, 1948 neprošel politickými prověrkami a ze studia byl vyloučen. Sazba první básnické sbírky mu byla r. 1948 rozmetána. V l. 1950-1951 pracoval v antikvariátě, 1951-1956 jako dělník, od 1956 jako technický úředník. Publikoval básně pro děti. R. 1958 vydal sbírku poesie *Kainův útěk*. Jeho reflexe doby: kniha povídek *Šavle meče*.
- **Vratislav Effenberger** (1923-1986), teoretik a literát
Od počátku 50. let do r. 1966 směl pracovat pouze v dělnických profesích. Uplatnění veřejné kulturní práce od r. 1958, ale ve větší míře až od 1966. Po smrti Teigehe se stal vůdčím teoretikem českého surrealismu.
- **Mikuláš Medek** (1926-1974), malíř
R. 1949 byl vyloučen ze studia na AVU a VŠUP kvůli svému původu (syn spisovatele legionáře, generála Rudolfa Medka). Poté kratší dobu pracoval jako pomocný dělník v továrně. Živil se příležitostnými zakázkami (drobná grafika, restaurování), jeho surrealistické malířské dílo vznikalo ve skrytosti. R. 1951 se oženil s fotografkou **Emilou Tláskalovou**, rovněž surrealistkou. První větší výstava mu byla umožněna r. 1963. V 60. letech získal evropské renomé.
- **Pavel Brázda** (nar. 1926), malíř a **Věra Nováková** (nar. 1928), malířka
Budoucí manželé se seznámili při studiu na Akademii výtvarných umění, odkud byli r. 1949 z politických důvodů vyloučeni. Poč. 50. let opět studovali (VŠUP). Oba kreslili pro lékařské a přírodovědecké časopisy a publikace. Jejich soliterně (s Ivanem Sobotkou) a v izolaci rozvíjená tvorba byla „objevena“ až r. 1989 kritikem Revolver Revue. V l. 1967 a 1968 účast na kolekt. výstavách.
- **Jan Zábrana** (1931-1984), překladatel, básník a spisovatel
Po maturitě r. 1950 chtěl studovat klasickou filologii na FF UK, ale z kádrových důvodů nebyl přijat. Jeho rodiče, kteří byli členy Národně socialistické strany, byli jako „velezrádci“ uvězněni – matka r. 1950, otec r. 1952. Poté byl rodinně zabaven dům v Humpolci. V l. 1950-1952 studoval katolickou teologii, ale ze studia byl vyškrtnut, 1952-1954 v dělnických povoláních, 1955 byl přijat za člena Kruhu překladatelů. Jeho reflexe doby: výbor z deníků *Celý život*.

„Poválečná generace“

- **Anotace přednášky Jiřího Šetlíka** na sympoziu *Naděje a deziluze. Roky ve dnech České umění 1945–1957* (GHMP, Praha 2010):

„Poválečná generace tváří v tvář politickým protikladům situace hledala mezi lety 1945–1949 vlastní východiska. Její převládající levicovou orientaci podepřela důvěra v moderní umění a lákavé sliby beztřídní společnosti, násobené dojemem, že demokracie zklamala. Spoléhala na mezinárodní spolupráci (výstavy zahraničního umění, založení AICA apod.), kterou záhy překryla izolace země od tradičních styků s Evropou. Nacházela ideologickou oporu v marxismu ve jménu odporu ke zbožnění Stalina. Víru v utopické vize komunismu zlomila politická praxe a procesy v průběhu let 1949–1955. Odpor generace k režimu povzbudila samozvaná diktatura na uměleckých školách, činnost jednotného Svazu výtvarníků a jeho výstavní program, popírající kontinuitu moderního umění ve prospěch socialistického realismu. Vlastní projevy generační vůle (poezie, malá divadla, jazz, výstavy aj.) nezabránilly rozchodu mladých s oficiální kulturou. Břemeno opozice k vládní politice převzali literáti, ve výtvarném umění se polemiky soustředily k míře svobody ve vztahu k formě a obsahu, jež vedly k povolení vzniku tvůrčích skupin. Zrodil se základ k sebeidentifikaci generace na veřejném prostoru, kde ovšem byly zakázány radikální výtvarné projevy jejího mladšího křídla.“
- **Josef Škvorecký, *Lviče***. Praha, 1969, s. 97. Příběh se odehrává v době kolem r. 1957.

Umělci „(...) kdysi tvořili skupinu a připojili (já s nimi) podpisy k vážně míněnému dokumentu, jímž vítali příchod nové doby: veřejně se v něm hlásili k jejím představitelům, vyjadřující přesvědčení, že teprve jejich nastolení znamená konečné osvobození umění od vlády peněz a soukromých mecenášů. Noví představitelé krátce nato dokonale osvobodili od peněz ultramodernistu Kocoura, surrealistu Brejchu i dodekafonistu Rebase. Kocour a Brejcha potom postupně klesli do hlubin kulturního podzemí (...).“

Konec monopolu socialistického realismu

- Architektura

V r. 1954 opatrné zmínky o architektonickém modernismu.

Modernistická koncepce výstavního pavilonu na EXPO 58 v Bruselu: arch. František Cubr – Josef Hrubý – Zdeněk Pokorný, jejich návrh zvítězil v soutěži r. 1956. Viz obr. vpravo.

- Malířství a sochařství

Zakládání tvůrčích skupin na půdě Svazu čsl. výtvarných umělců, od r. 1957.

Přihlášení se k modernismu: výstava *Zakladatelé moderního českého umění* (DUMB, 1957).

- Literatura

Polemická vystoupení na II. sjezdu Československých spisovatelů.

Vydání románu *Jdi za zeleným světlem* Edvarda Valenty r. 1956. Je považován za první českou prózu, „která se vymkla tehdejší ideologicko-uměleckým normám. (...) Jádro románu tvoří hrdinovy reflexe, v nichž s citem pro jemná duševní hnutí a zároveň s chladným odstupem rozpitvává a sebekriticky hodnotí každý svůj krok. Román zachycuje období okupace v mnoha konkrétních jevech, ale reflektuje ho z natolik obecného hlediska, že se nadlouho stal jediným publikovaným dílem, které se podstatně a s úzkostlivým smyslem pro čest vyrovnávalo s otázkami života v nesvobodě, naléhavými i v době jeho vzniku.“ (www.slovníkceskeliteratury.cz)

R. 1958 vydán román *Zbabělci* Josefa Škvoreckého, který musel být stažen z prodeje. Román je rovněž založen na introspekci vypravěče. „Svět 20. století se tak Škvoreckému ukazuje jako místo, kde člověk ohrožený totalitními režimy může svou existenci uhájit snad ve vzpomínkách a v živé řeči, nikoli však skutky.“ (dtto)

Pavilon Československa na Světové výstavě v Bruselu r. 1958

Výběr z literatury (od r. 2003)

- Michal Bauer, *Ideologie a paměť. Literatura a instituce na přelomu 40. a 50. let 20. století*. Jinočany 2003.
- *Dějiny českého výtvarného umění*, díl V, 1939-1958. Praha 2005; díl VI, 1958-2000. Praha 2007.
- Jiří Knapík, *V zajištění moci. Kulturní politika, její systém a aktéři 1948-1956*. Praha 2006.
- Karel Kaplan, *Poúnorový exil 1948-49*. Liberec 2007.
- Daniela Kameronová – Vanda Skálová, *Bruselský sen. Československá účast na světové výstavě Expo 58 v Bruselu a životní styl 1. poloviny 60. let* (k výstavám v Slovenské národní galerii, MG a GHMP). Praha 2008.
- Michal Přibáň, *Prvních dvacet let. Kulturní rada a další kapitoly z dějin literárního exilu 1948-1968*. Brno 2008.
- Michal Bauer, *Souvislosti labyrintu. Kodifikace ideologicko-estetické normy v české literatuře 50. let 20. století*. Praha 2009.
- Marie Langerová – Josef Vojvodík – Anja Tippnerová – Josef Hrdlička, *Symboly obludnosti. Mýty, jazyk a tabu české postavantgardy 40.-60. let*. Praha 2009.
- Marie Klimešová, *Roky ve dnech. České umění 1945-1957* (k výstavě v GHMP). Praha 2010. Volně navazující výstava a publikace: *Konec avantgardy? Od mnichovské dohody ke komunistickému převratu*. Praha 2011.
- *II. sjezd Svazu československých spisovatelů : 22.–29.4.1956*. Ed. Michal Bauer. Praha 2011.